

NYMFOMANKA

Už od mala jsem byla pěkná čertice a moc se mi líbili muži. Jak na mě koukali, jak mě svlíkali už jako čtrnáctiletou holku. Čím jsem byla starší, tím to bylo s nimi těžší a těžší, udržet je od sebe v rozumný vzdálenosti. Abyste mě pochopili, já bych se ani nezlobila, kdybych si je neudržela, ale mamka byla romačka a vyhodila by mě. Chystala mi velkou romskou svatbu jednou. No co se dá dělat, když jsem měla divokou krev po předcích asi.

Můj táta byl těžký psycho, držel nás často zavřený ve chlívků, abysme jako nikam nemohly z klukama a mojí mamku tam občas zamkl s náma. To bylo hustý, prasata na nás koukala a myslela, že je chceme krmit, my tři jsme si sedli na starý kýbly a máma si u chlívků schovávala i cigárka, pro případ, že ji tam táta zavře. Tam nás nechala hulit, protože byla našťvaná na tátu a ani jí to nedocházelo, hulíme s ní a trochu si i zahulila prasátka, protože tam nebylo pro kouř vidět. Tak to u nás bývalo veselo. Jo. Svatbu ale chtěla mamka pro mě v kostele a čistou bílou cigánskou, s krásným Jurou od nás z vesnice, protože jeho táta byl umělecký kovář a Juro byl šikovný jako on. Jenže já si zvolila jiný život, vlastně nezvolila, a moje vášeň si zvolila můj život.

O mužích se mi zdálo už od třinácti. V patnácti jsem podlehla a zažila si první rozkoš. A tím se to tak nějak spustilo. Máma něco tušila a já v noci vylézala oknem za tím jedním z vesnice, rozžhavená stejně jako on. A pak už každý den muselo moje nenasytný mladý tělo někoho schlamsnout. Bylo to jako když upír potřebuje krev a feťák drogu. Na střední škole ve městě jsem pak chodila do kabinetu tělocvikáře a ten uměl slušný kousky. Volal si mě tam školním rozhlasem a to se na mě všichni dívali a nechápali, co ode mě chce tělocvikář. Přenechal mě fyzikáři, takovému pindíkovu malýmu, ale dost snaživýmu a pak převzal štafetu chemikář. Ten byl dost dobrý a maturitu z fyziky a chemie jsem měla za jedna. Jo jo. Aspoň to bylo i k něčemu praktickému.

Od té doby mě to nějak ještě silnějš chytlo a já musela mít chlapa každý den. Někdy jsem ho nenašla, mladá a nezkušená ještě a to byla muka jako v pekle, o kterým mi máma často vyprávěla. Tak jsem vyběhla ven a běhala v legínách obtažených úplně fest a v mini tričku, dokud mě nějaký chlápek nezadržel v běhu a to netrvalo většinou tak dlouho. Jo, s mojí postavičkou to byla hračka a muži mě chtěli pořád a já jsem jako mladá holčina dělala i takový fórky, že to jako nechci. Až se jim to podařilo mě jako dobýt a byli z toho ještě odvázanější a spokojenější, někdy si říkám, že jsem byla taková jejich terapeutka.

Máma něco tušila a když zjistila, že se tahám s muži a romská svatba v bílém nebude, musela jsem se odstěhovat po maturitě do pronajatého domku ve městě. Nebyla jsem tmavá jako mamka, na mně nikdo nepoznal, že mám mámu Romku, vlasy tmavé a pleť jako Sněhurka.., rudou pusu a modrý oči, fakt Sněhurka.

Musela jsem taky začít pracovat, což mi vůbec nevadilo, protože v každé firmě se najde úplný zástup nadržených mužů a ty jsem fakt potřebovala k životu. Pracovala jsem v marketingu a to byly tehdy krásný časy. Moc jsem toho nemusela dělat. Stačilo si šéfa najít mladšího a čipernějšího, chápete, jak to myslím.

Ženy na mě byly ale hodně drsný. Říkaly o mně, že jsem čarodějnice, děvka, coura, ale to si nemyslím, nečaruju, jen mám od Boha takový divný nenasytný tělo. A někdy cítím, že umím lidi ovládat. Na ženy to ale nefunguje. Umím způsobit, že se někdo necítí dobře, třeba když mi ublíží, ale to opravdu nechci, děje se to samo a fakt málokdy, protože muži mi neubližují. Muži se mi nevyhýbají a lákám je ráda do své ložnice od jejich přítelkyň a manželek. Ráda si s nimi hraju. Jsou tak předvídatelný. Nejprve se dívají do výstřihu a na horní polovinu těla, pak do očí a po pohledu do očí, dojde většinou na šmátnutí rukou, objetí a pak... už jdeme ke mně... do ložnice.

Jo, některé ženy mě opravdu nemají v lásce a posílají mi dost nevybíravý smsky i maily se slovy "ty kurvo, najdi si vlastního muže", a "jsi hnusná rajda, kterou žádný slušný muž nechce", "hnusačko" a tak podobně, ale v tom se hodně mýlí. Muži si chtějí užít a já také. Je to snad úchylka? Když za to nic nechci? Když mi to dělá dobře? Kolik jsem měla mužů asi nespočítám, ale já bez nich nemůžu být. Samozřejmě se mi to nevyhýbá ani v práci, kde jsou šéfové muži, hledám si pěkný a zachovalý, a když se mi jen trochu líbí, jdu po nich. Kroutím se před nimi s velkými výstřihy a obtaženou sukni, vysílám k nim jako že prosebné pohledy, že mi něco nejde a oni hned přiběhnou a vrtí ocáskem. V šéfově luxusní pracovně je velký stůl a tam si mě často odvede, aby mi vysvětlil taje marketingu a děláme tam pak skvělé věci.

Šéf má v kanclu takový fakt jako honosný stůl, krásně široký a voňavý dubový a přes něj jsem už mockrát ležela s vyhrnutou sukni (nosím zásadně krátké sukne, protože je to praktičtější) a vyhrnutou blůzkou, aby si šéf sáhnul také výš na prsa (jak je mám pěkná a velká a jsou mým nejlepším doporučením při pohovorech). Stůl voněl dřevem a šéf mi na něj dával na něj moc krásný voňavý polštářek naplněný bylinkami a já je moc ráda čichala. Někdy na tom krásném stole taky jen sedím s šéfovým XXL v puse. A to je teda docela náročný a namáhavý, ale mně se to líbí a zasloužím si tak svůj plat, který mi ostatní baby nepřejou. A přiznám se jen vám, jednou jsem byla se dvěma šéfy naráz, oba byli skvělí a já je zvl

ádla jako nic. Stačilo předklonit trochu víc moji prdelku a zároveň otevřít pusu a byli tam oba naráz a jak se jim to jen líbilo. Oni mají muži pak pocit, že jste sice rajda, ale že vás dobyli a že si vás podrobili a nechápou, že je to naopak. Když se pak neudržím a křičím nahlas, jsou celkem naštvaní, protože jim pak ostatní kolegové asi těžko věří, že máme poradu za zavřenými dveřmi. Tak taková jsem a nestydím se za to a jednou mi jeden doktor řekl, že je to erotománie nebo taky nyfománie, a že jako nemůžu být bez sexu a můžu ho konzumovat pořád a že je to porucha. To se nespletl, takže nejsem čarodějnice ale obyčejná erotomanka a to lidi děsí ještě víc.

Je to moc těžké s takovou poruchou žít, sousedky mě nenávidí a muži mě mají rádi, jen když si potřebují ulevit a vrazit do mě toho svého šikulu. A to já potřebuju každý den, jinak pak řvu, šílím, válím se po zemi a rvu si šaty z těla. Dokud se nějaký nenajde. Pak čaruju svými vlasy a přivolávám si je. Mám na to vypiplaný čarodějnický fígl a ten vám fakt nemůžu prozradit.

Jednou jsem zase běhala, protože nebyl po ruce žádný muž, válela se v trávě a zase běhala a vrazila jsem do ženy vysoké jako muž a cítila jsem z ní muže. Něco mi na ní nepasovalo, cítila jsem chlapa, to je fakt divný, chtěla jsem běžet dál, ale ta žena mě

přitiskla k sobě a já cítila pod její sukní, že tohle vážně není žena. No fakt jsem se nasmála, transka jak vyšitá mě objímala se sukní směšně vyboulenou a já se na ni lepila - no pohled pro bohy. Ale protože jiný chlap nablízku nebyl, zašli jsme s transkou na louku, kde běhám, hned ke keříkům, kam chodí i pejsci dělat podobné věci a transce jsem tu směšnou mini stáhla a objevil se pod ní docela slušný chlap, kterýho jsem už potřebovala jako drogu. Pak transka zase nasadila mini, popadla z trávy kabelku a nechala mě na zemi ještě rozpálenou. Takové zážitky mám denně a někdy je to už tak únavný, že si říkám, že už na prostě kašlu a koupím si vibrátor, ale pak mi to chytne a maso je maso, to žádná umělá hmota nenahradí. Mám těžký život... a jsem už z toho unavená.

Nikdy mi tělo nedá volno, dokud nemám výkonuschopnýho chlapa po ruce nebo spíš někde jinde. Jsem odpovědná žena a práci neodbyvám, sice neumím skoro nic, nemám ani čas se něco učit od střední školy, ale své nadřizené si hýčkám. Starám se o sebe sama a muže nepotřebuju, aby mi nosili peníze, jako jejich frigidní barbíny. Samozřejmě si musím najít práci, kde je nejvyšší šéf muž v plné síle a finanční ohodnocení mám potom dobrý. Nikdo mě živit nemusí.

Někdy jsem v klidu a odpočívám, moc ráda bych měla nějaké kamarádky a chodila s nimi na kafčo a tak, jak to holky dělaj, ale to není vůbec reálný, protože jak poznám jejich přitele, je konec s přátelstvím a ženským klábosením a jsem jako smažka, která hledá feť, jen místo fetu hledám chlapa, který mě ohne a naplní jako studnu. Jsem jako ta studna.

Ani sousedky mě už nezdraví. Ale je to moje chyba, že jejich muži jdou za mnou jako vosa na lízátko? Stačí když věším prádlo na zahradě v krátké noční košili po ránu a přijde souseď, že mi jako pomůže, takže nakonec to prádlo ani nepověsím a on se ani nenamáhá se mnou do ložnice a strká mě do kouta v zahradě a za tři minuty si zapaluje cigárko a sorry, já už musím, žena by zas vyváděla. Takový je můj opuštěný život. Někdy i uvažuju nastěhovat si domů šikovnýho chlapa nastálo a nelítat už jako splašená a hledat, kdo by se hodil k mému nenasytnému tělu. Ten doktor, který mi řekl, že jsem nymfomanka, také říkal něco o tom, že se to časem zmírní. Ale kdy, to se nezmínil.

Já už hledám muže od patnácti každý den a dnes jsem po patnácti letech denního svádění a hledání a podléhání na stole nebo kdekoli jinde docela unavená. Jako vypotřebovaný parfém vyčpělá. Prázdný obal. Před týdnem mi v práci na dámském záchodě nejdřív vyhrnul sukni jeden kolega a pak mi navrhl, jestli bych s ním nechtěla bydlet, že má pocit, že má takové tušení, že jsme oba stejní a mohlo by to tedy jít. Tak o tom vážně přemýšlím. Umí to dobře, pracuje, nemá přítelkyni, ale za to má fyzičku a dost namakaný svaly z fitka, takže by mě snad i zvládl uspokojit obden - jo, když už nejsem nejmladší, musím slevit.

Kolega se nakonec fakt ke mně nastěhoval, ale nezvládl to šéf, který si asi myslel, že jsem jeho otrokyně nebo milenka, a když jsem odmítla opřít se o jeho široký stůl s vyhrnutou sukní jako dřív, naštvál se a dal mi ultimátum - vyhazov nebo stůl. A já si prvně v životě nevybrala šéfa a jeho stůl, ale kolegu. Ještě ten den jsem z firmy letěla jako ten čínský nebo japonský lampion štěstí, ale šťastná jsem moc nebyla a hned doma jsem čekala na novýho přitele. Prvně v životě jsem měla přitele! Nastěhoval se

s celým kufrem a různými cajky, takže teď mám doma chlapa na všechno v jednom. Na vaření pro něj, na uklízení pro něj, na nakupování jídla pro něj a já z toho jsem z toho tak unavená, že večer, když přijde z práce a dožaduje se své denní potřeby, unaveně se posunu na gauči a nechám ho dělat, na co má podle dohody nárok. Já sama jsem tak vysílená, že už jsem ráda když se vyřádí a můžu dokoukat seriál v telce nebo jít spát. Asi ten doktor měl pravdu a každý nymfouš se jednou unaví.

A já jdu spát, zítra mám perný den a spoustu práce doma, plánujeme svatbu a chci ji mít tiptop romantickou. V bílém a tak se vším, jak to má být, když už skoro nejsem nymfomanka, ale žena v domácnosti, která má nárok na úctu, když tomu svému svalovci plní všechno, jak si přeje nejen v ložnici. Ale už jsem unavená a budu mít svatbu, takže ode mě už nic nečekejte. Tak dobrou noc a krásné sny třeba o mně. O mně si nechte už jen zdát... No ale někdy si určitě ještě vezmu mini sukýnku a zajdu si někam zaběhat, protože s mým svalovcem už to přestává mít grády..., ale je hodnej, povídá si se mnou a vůbec se nechová jako ti namyšlení týpci, který na manželky kašlou a chtějí po nich jen, aby je nechali na pokoji, starali se jim o všechno a oni měli čas vyšukávat s námi nymfomankami. Ale ani já už nejsem, co jsem bývala. Veselá a divoká a nevázaná.

Jo, ještě jsem vám chtěla říct, kdybyste mě chtěli někde potkat, chodím teď každý pátek k jedné psychoterapeutce a ta mě uklidnila, že nejsem hnusná děvka a poradila mi, abych si lehla na postel a představovala si jako na co budu v životě vzpomínat a já viděla louku s kytkami a všechny veselé a bezstarostný příhody, kterých jsem prožila fakt dost a taky mámu, jak zahulila vždycky prasatům chlívek a bylo nám i v tom chlívku fajn, protože jsme byly tři a držely jsme při sobě a moc jsme si přály, aby táta odešel už jednou provždy a my měly klid.

Taky vidím muže, kteří mi pomáhali, abych mohla být veselá a bylo to fajn, protože mě měli vždy svým způsobem nějak rádi a neodstrkovali mě jako ženy. Fakt v tom asi není nic špatného, za co bych se měla stydět..., říká mi terapeutka a já jí věřím a už se zase nebojím chodit ven, že mě nějaká žena obviní, že jsem jí brala muže. Já je nikomu nebrala, oni chodili za mnou sami. Takže už můžu zase dýchat a vidět věci jinak než dřív. A taky jsem se rozhodla studovat něco prospěšného, abych byla i jiným užitečná. Protože mi lidi pomohli fakt hodně, i když jen muži. Děti asi mít nebudu, nedaří se nám to, a tak to musím vynahradiť něčím jiným, ne? Asi jsem skončila jako nymfomanka a vůbec, opravdu vůbec mě to netrápí.

Tak to je asi celé, teď o mně víte všechno a já doufám, že mě pochopíte. Jako Jolandu, romačku, Sněhurku, bývalou nymfomanku a teď už studentku práv...